

EÖRSI ISTVÁN: NÉGY VERS

ALSZIK...

*Hazamegyek, alszik feleségem,
elámuló, nagy örömmel nézem,
égő arca fehér takaróból
kiragyog, mint piros alma hóból.*

*Ölbekúszó, nyájas nyugalom,
teljen veled csordultig ma dalom,
lassabban, ti csillagok az égen,
ne riadjon föl a feleségem.*

*Halkan szunnyad alatta a párna,
a takaró némán borul rája,
nesztelenül nézem: ő a csendé,
nem merek ma lefeküdni mellé.*

HOGY NE LEHESSEK VÉNEBB

*Bevásárlási gondok is nyomasztanak,
mivelhogy házas ember lettem én,
nagy rendet tartok, letörlöm az asztalt,
s a bor ritkábban hunyorgat felém,
hazasietek, várom feleségem,
komoly és felnőtt férfiú leszek —
csak ketten tudjuk, hogy vagyok, mint régen:
tőprengő kamasz és makrancos gyefek.*

*Köröttünk, mint cikkanó darazsak,
nagy célok, tervek, vágyak, szép remények
és teménytelen csókok rajzana
elibénk siet a tavaszi élet,
mert a szerelem kibomló csokor,
s kristályos vizű váza lett a lelkünk —
az éveknek nem tükre arc, modor,
felnőtt lettem, mert fölserdült szerelmünk.*

*Én úgy fogok dolgozni, feleségem,
hogy büszke légy rám s még jobban szeress,
a szíveket is majd letörlöm szépen,
s gondom egy ország háztartása lesz.
Másként maradok eztán is kölyök,
hisz te is kedvesem, így szerettél meg —
szerelem, munka; testvér-örömök,
ti tegyétek, hogy ne lehessenek vénebb.*

A „DERÜLÁTÓ“

„Sok hiba van, tudom én, de a végső cél gyönyörűszép,
bú-bajjal ne törődj, vedd a jövőbe szemed!”
Épp oly gyáva, ki retteg a gondtól, és a jövőbe
ész nélkül menekül, mint ki a múltba merül.

(1952)

ANNA

Anna: bátyám kisleánya,
Ime bemutatam őt.
Haja szőke, orra tömpe,
azt mondják, hogy nincs hibája,
három sincs még éve száma.

Ő a nők közt az egyetlen,
aki engem táncra kér:
Pitta bátyja, gyere táncba, —
nem tudja még a kegyetlen,
hogy nagybátyja mily ügyetlen.

Egyebekben nem ily dőre,
tágranyitja kék szemét,
tanul, okul, úgy okosul;
nincs még úttörőkendője,
de már így köszön: Előre!

Nagybátyaság végsőfokon
— neked húgom, megsúgom —
félmegoldás, úgy gondolom.
Olyan kedves más már nem lesz,
mint te, csak ... ne vedd zokon:
majd a legifjabb rokon.